

Въ самозабрава далъ на човека —
Даръ най-възвишенъ, даръ най-свиденъ, даръ
Най-святъ и най-жестокъ... да бъде жрецъ
И жъртва — да се моли и проклина
Молитвата си... себе си — и тебъ.
На ясновидецъ даръ: да има погледъ
За всички — и за себе си откритъ!...
Късъ отъ скала отъ гръмъ разбита, чакамъ
Последний ударъ — чакамъ го прислушванъ
Въ злокобното буботене на сбрани
Въ душата ми рой облаци. Изъ день въ день
Азъ чувствувамъ зловещия имъ напънъ...
Ще дойде край, но, Боже мой, кога?»

Възви се той и поривисто грабна
Цигулката въвъ трепетни ръце.
И както майка, въ блянъ на болно дете
Заслушана, така се вслуша той
Въвъ глухите ѝ първи звукове;
Повтори пакъ, — и следъ минута бясно
Той лекий лъкъ поведе по струните.
То беше викъ на радостъ беззаветна,
Недълга радостъ, — съ трепетна рулада
На стонъ жаловенъ се превърна тя,
И се разсипа въ безутешенъ плачъ...
— А на певеца бледното чело,
Като пиявъ препречи черна жила;
Подъ къдърци разрошени изби
На едри капки хладенъ потъ... Въ захласъ
Той себе си и целий святъ забрави.
Той вля въ струните своята душа,
Съсъ тяхъ се сля — и въ звуците улетия!
Ридащи те пеяха; — не беше
То вече песень, а плачъ на безумье...
Ей сякваха, — ей зачестено пакъ
Унасяха се звуците припрени
Далечъ, далечъ — и сблъскани за мигъ